

Dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij

Reiz kādā liepas zarā dzīvoja mazs vārnēns. Vārnēnam Cipam ļoti patika dziedāt, bet viņš to neprata. Daži putnēni bija nejauki un apsmēja mazo neprašu.

Cips bija jūtīgs un vienmēr raudāja. Tādās reizēs Cipa māmiņa teica: „Neklausies viņos! Nav nozīmes, kādas notis nāk no knābja. Dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij. Vienmēr atceries to, dēliņ!” Tiesa, mazais nekad nesaprata teiktā nozīmi.

Pēc Cipa domām, apkārtējie bija pret viņu. Protams, izņemot māmiņu. Skolotājas mājas darbos uzdeva dažādas dziesmas. Tā kā tā bija putnu skola, visi vienmēr vēlējās, lai kāds dzied. Klasesbiedri smeļoties apcēla Cipu. Putniņam tas bija apnicis. Viņš gribēja, lai viss mainās.

Kādu dienu, kad doma par pārmaiņām bija pārņēmusi vārnēna prātu, viņš aizmuka no čivināšanas nodarbības un lidoja, kur acis rāda. Pēc ilgas lidošanas, kuras laikā Cips bija pazaudējis laika izjūtu, viņš atjēdzās silā. Mazais tik tālu silā vēl nebija bijis. Sāka tumst, un vārnēnam kļuva bail.

Putnēns pagriezās atpakaļ, bet bija apmaldījies. Viņš atkal lidoja, taču tur, kur acis rādīja. Viņš nezināja, kur atrodas. Ielidojis egļu mežā, Cips jutās noguris. Viņš nolēma atrast drošu koku, kur pārlaist nakti. Vārnēns rūpīgi izraudzījās brangu ozolu. Savācis nedaudz sūnu un lapu guļvietai, Cips likās uz auss.

Tomēr putnēns nevarēja aizmigt. Māmiņa pirms gulēt iešanas vienmēr bija dziedājusi vārnēnam šūpļa dziesmu. Bez tās mazais nespēja iemigt. Tas lika Cipam noskumt. Māmiņas balss bija tik mīļa un skaista! Par to domājot, pār viņa vaigu noritēja asara.

Smidzināja lietus. Tas pieņēmās spēkā, un sākās negaiss. „Varbūt man vajadzētu nodziedāt māmiņas šūpļa dziesmu, lai justos labāk?” prātoja Cips. Nabaga putnēns iekārtojās dziļāk sūnās un sāka klusiņām dziedāt. Bailes bija tik lielas, ka vārnēns pat aizmirsa, ka neprot dziedāt. Neizklausījās tik labi kā māmiņai, bet dziesma nomierināja Cipu, un viņš aizmiga.

Pamodies vārnēns izberzēja acis un notupās uz ozola zara. Pēkšņi Cipam radās sajūta, ka viņu kāds vēro. Putnēns paskatījās sānis un ieraudzīja zaļas acis. Tās izbiedēja vārnēnu. Viņš pacēlās spārnos un centās lidot, cik ātri spēja. „Pagaidi!” kāds sauca nopakaļ. „Es negribēju tevi nobiedēt!” Cips piebremzēja, bet joprojām bija gatavs bēgt. Pagriezies mazais ieraudzīja pūkainu, oranžu kamoliņu.

„Sveiks! Esmu vāverēns Riks,” kamoliņš uzrunāja Cipu. Viņš izskatījās draudzīgs, tāpēc vārnēns lidoja atpakaļ uz ozola zaru. Nolaidies putnēns teica: „Sveiks! Esmu Cips.”

„Kāpēc es neesmu tevi te redzējis agrāk? Vai tu šeit dzīvo?” vaicāja Riks. „Es šeit nedzīvoju,” atbildēja vārnēns, „ esmu apmaldījies.” Vāverēns par atbildi pārlēca no zara uz zaru un nu jau atradās blakus Cipam.

„Un kā ar tevi? Vai tu dzīvo šeit?” nedroši jautāja putnēns. Riks nokāra galvu: „Es esmu pilnīgi viens. Es izkritu no dobuma. Mamma mani meklēja, bet es biju pakritis zem veca zara. Mana ģimene pārcēlās uz citu dobumu un atstāja mani te, paši to neapzinādāties.”

Vārnēnam bija skumji. Viņš aplika spārnu ap vāverēna pleciem, un abi klusi sēdēja blakus. Viņi vēroja, kā saule iekrāso mežu zeltainu.

Klusumu pārtrauca Rika čuksts: „Es dzirdēju tavu dziesmu. Tā bija skaista.” „Par ko tu runā?” mazais nesaprata. „Šūpļa dziesma. Tā palīdzēja man iemigt,” vāverēns iesāka.

Tajā brīdī putnēns saprata, par ko draugs runā, un sabozās, jo domāja, ka atkal par viņu smejas. „Vai tu arī mani izsmej?” Cips jautāja. Riks apstulba un sarauca rudās uzacis. „Kāpēc gan? Kā tu to domā?” viņš prasīja. Vārnēns skatījās tālumā un nedroši stāstīja: „Skolā visi mani izsmej, jo neprotu dziedāt. Tagad tu saki, ka dziedāju skaisti.” Riks iesmējās. „Kas tur smieklīgs? Tu tiešām ņirgājies? Lūdzu, nedari tā!” vārnēns iesaucās un aizgriezās. Pār viņa pelēko vaigu noritēja liela asara.

Draugs to noslaucīja un paskaidroja: „Tu vakar dziedāji brīnišķīgi. Varbūt tev vienkārši jānotic sev. Dziedot domā par lietām, ainavām, zvēriem un putniem, kas tevi iepriecina! Tad tev viss izdosies!”

Putnēns pārstāja šņukstēt un lūdza: „Vai tu palīdzēsi man atrast mājas?”

Riks pasmaidīja: „Protams. Tikai apsoli, ka ceļā dziedāsim! Es tev pierādīšu, ka tu to vari.”

„Es nezinu, vai to spēšu,” Cips šaubījās, „es negribu tevi pievilt.”

„Tu nepievilsi. Kur tu dzīvo?”

„Jauktu koku mežā,” mazais stāstīja, „pašā meža vidū, liepas zarā.”

„Tad dodamies!” draugs iekliedzās un pārlēca uz nākamo koku. Putnēns lidoja viņam pa pēdām.

„Tagad tev jādzied!” iesaucās vāverēns.

Cips vēl šaubījās: „Ko lai es dziedu? Varbūt labāk vēlāk?”

„Tieši tagad!” draugs uzmundrinoši smaidīja.

Vārnēns sadūšojās un sāka dziedāt. Sākumā viņam nesanāca. Tad mazais atcerējās māmiņas vārdus: „Dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij.”

Putnēns aizvēra acis un noticēja sev. Viņš dziedāja, ticot, ka pavisam drīz būs atkal mājās pie māmiņas un kā viņa priecāsies, Cipu ieraugot.

No iedomām mazo dziedoni iztraucēja Rika sajūsmas sauciens: „Es tev teicu! Tev izdevās! Tu dziedī! Mans draugs dzied!”

Tajā brīdī iestājās neliels apmulsums. Viņi nebija viens otram vaicājuši, vai ir draugi. Viņi nebija par to vienojušies, bet tieši tā rodas īsta draudzība. Cips un Riks bija noslēguši draudzību.

Abi turpināja ceļu, tikai un vienīgi dziedādami. Viņi tagad bija labākie draugi. Riks atklāja draugam savas riekstu krātuves, kas gadījās pa ceļam. Vārnēns gan nezināja, vai viņam tās kādreiz būs vajadzīgas, bet tās bija īpašas – drauga slepenās vietas un vietniņas. Pa ceļam iestiprinājušies ar ogām, viņi gandrīz bija galā.

Beidzot ceļojums bija galā. Cips ieraudzīja savu māmiņu. Viņš lidoja tik ātri, cik spārni nesa un apkampa mammu. „Dēliņ! Es tā uztraucos! Kur tu biji?” viņa vaicāja. Cips nopūtās: „Tas ir garš stāsts. Labāk iepazīsties ar manu labāko draugu Riku!” „Paldies, ka atvedi manu dēlu. Vai varu ko darīt tavā labā?” vārnu māte jautāja.

Vāverēns pasmaidīja: „Viss kārtībā. Man neko nevajag.”

Sarunā iejaucās Cips: „Vispār vajag gan. Mammu, vai Riks drīkst dzīvot pie mums? Citādi viņš ir pavisam viens.”

Māmiņa pamāja ar galvu.

„Es vēlos tev kaut ko parādīt,” teica vārnēns. Viņš sāka dziedāt. Māmiņa no prieka apraudājās, un Cips bija laimīgs. Viņš bija mājās, viņam bija labākais draugs, un putnēns prata dziedāt, jo dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij.

Valmieras Pārgaujas sākumskolas
6.a klases skolnieces
Anetes Evertes darbs.
Skolotāja Ilona Ozoliņa.